

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2495/2018
11.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Душан Жигић, адвокат из ..., против тужене Месне заједнице ..., коју заступа Правобранилац Општине Озаци, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 286/18 од 12.03.2018. године, у седници одржаној 11.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 286/18 од 12.03.2018. године.

Образложење

Исправљеном пресудом Основног суда у Сомбору П1 79/16 од 06.09.2017. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се пониште решења тужене бр. ../14 од 20.06.2014. године о разрешењу тужиоца дужности секретара тужене и решење бр. ../14 од 30.07.2014. године којим је тужиоцу након разрешења дужности секретара тужене, престао радни однос са 31.07.2014. године, те да се тужена обавезе да га врати на рад и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и радној способности, као и његов захтев за накнаду трошкова поступка, са затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом 2. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 286/18 од 12.03.2018. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су поништена решења тужене о разрешењу тужиоца дужности секретара од 20.06.2014.

године и од 30.07.2014. године којим је тужиоцу (након разрешења дужности секретара тужене) престао радни однос са 31.07.2014. године, а тужена је обавезана да тужиоца врати на рад и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима као и да тужиоцу накнади трошкове поступка од 269.750,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је примљен у радни однос код тужене на одређено време почев од 08.06.2009. године на четири године до истека мандата, на основу одлуке Савета Месне заједнице ... од 05.06.2009. године, и решењем исте од 12.06.2009. године распоређен је на послове секретара месне заједнице са пуним радним временом. Савет Месне заједнице ... је на седници од 12.08.2009. године, донео одлуку да се тужилац прими у радни однос на неодређено време за обављање послова секретара, па су тужилац и тужена закључили Уговор о раду дана 12.08.2009. године на основу којег је тужилац засновао радни однос код тужене на неодређено време за обављање послова секретара месне заједнице. Овај уговор за тужену је потписао тадашњи председник Месне заједнице ББ и на исти је стављен печат месне заједнице, али тај уговор није заведен у деловодник тужене. Решењем тужене од 20.05.2013. године, тужилац је именован за секретара месне заједнице на нови период од четири године до 08.06.2017. године, на основу Одлуке Савета месне заједнице од 09.05.2013. године. Председник Општине ... је 30.04.2014. године донео одлуку о образовању Већа тужене и за председника именован ВВ, а 12.06.2014. године донео је одлуку о разрешењу председника, заменика председника и чланова тог већа и за председника именован ГГ. На седници Већа Месне заједнице тужене од 17.06.2014. године донета је одлука да се тужилац разреши дужности секретара и за секретара Месне заједнице тужене именује ВВ па је побијаним решењем тужене од 20.06.2014. године тужилац разрешен дужности секретара тужене. Побијаним решењем Већа тужене од 30.07.2014. године, одређено је да тужиоцу након разрешења дужности секретара престаје радни однос следећег дана.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца за поништај наведених решења и реинтеграцију, закључујући да је тужиоцу законито престао радни однос побијаним решењем Већа Месне заједнице ... од 30.07.2014. године, имајући у виду да му је до тада истекао мандатни период од четири године на коју је био именован за секретара решењем од 12.06.2009. године (почев од 01.07.2009. године). Сматрао је да је тужена незаконито донела одлуку на седници Савета од 09.05.2013. године да након истека мандата, тужилац поново буде именован за секретара тужене на период од четири године, с обзиром на одредбу члана 23. став 3. Статута тужене, којом је прописано да Савет месне заједнице именује секретара на период од четири године, уз могућност поновног избора, што упућује на закључак да секретару престаје функција по истеку мандатног периода од четири године, осим ако је пре

именовања за секретара то лице било запослено на неодређено време у служби месне заједнице, а у конкретној ситуацији то није случај јер уговор о раду од 12.08.2009. године закључен на неодређено време, није био протоколисан.

Другостепени суд је у побијаној пресуди заузео супротно, правилно становиште, да су решења тужене о разрешењу тужиоца дужности секретара од 20.06.2014. године и о престанку радног односа (након разрешења те дужности) од 30.07.2014. године незаконита, налазећи да у ситуацији када је утврђено да је тужилац са туженом закључио 12.08.2009. године уговор о раду на неодређено време (без обзира што није протоколисан) и након његовог закључења наставио да обавља послове секретара тужене, њему онда није могао по истеку мандата престати радни однос побијаним решењем на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14) по истеку мандата јер није реч о радном односу на одређено време, већ о радном односу на неодређено време. Следом тога је обавезао тужену на реинтеграцију тужиоца на основу члана 191. став 1. истог закона.

Такође сматра да Веће Месне заједнице ... није овлашћени орган за доношење одлуке о разрешењу дужности секретара тужене јер овлашћење да секретара бира, па и да га разрешава те дужности, има Савет месне заједнице у складу са чланом 23. став 3. Статута месне заједнице ... и да због тога побијано решење о разрешењу није донето законито.

Нису основани ревизијски наводи тужене да је другостепени суд погрешно применио материјално право јер није имао у виду одредбе релевантног Закона о радним односима у државним органима („Сл. гласник РС“, бр.48/91...39/02) који се примењује на запослене у локалној самоуправи, па тиме и на запослене у месним заједницама, а којим је прописано да се радни однос заснива решењем о пријему у радни однос (а након огласа) односно да се радни однос у овим органима не заснива уговором о раду, као у општем режиму. Ово из разлога што се на запослене у месним заједницама и на њихов радни статус примењују одредбе Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05, са изменама и допунама).

Наиме, Уставом Републике Србије је утврђено да су јединице локалне самоуправе општине, градови и Град Београд и да се територија и седиште локалне самоуправе одређује законом (члан 188. ст.1. и 2.) Законом о локалној самоуправи („Сл. гласник РС“, бр.129/07, 83/14 и 101/16) прописано је да се ради задовољавања општих заједничких и свакодневних потреба становништва на одређеном подручју јединице локалне самоуправе, могу образовати месне заједнице или други облици месне самоуправе, у складу са законом и статутом (члан 8), да се ради задовољавања потреба и интереса локалног становништва у селима оснивају месне заједнице и други облици месне самоуправе и да се оне могу образовати и у градским насељима (члан 72. ст.1. и 2), а да је највиши правни акт јединица локалне самоуправе статут, којим се поред осталог, уређује оснивање и рад месне заједнице и других облика месне самоуправе (члан 11).

Из цитираних одредаба Устава и Закона о локалној самоуправи произлази да месна заједница није јединица локалне самоуправе, нити елемент организације Републике Србије, већ она представља асоцијацију грађана засновану на интересним принципима у оквиру које грађани задовољавају одређене опште, заједничке и свакодневне потребе (одлука Уставног суда I Уо 810/2010 од 26.12.2013. године).

Према томе, чак и под претпоставком да тужилац није закључио уговор о раду на неодређено време 12.08.2009. године (јер није био уведен у деловодник тужене), у ситуацији када је он тог дана (поново) ступио на рад код тужене, стекли су се услови да се сматра да је засновао радни однос на неодређено време на основу члана 32. став 2. Закона о раду.

Правилно је одлучено и о трошковима првостепеног поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић